

Sygn. akt **IV Ka 1671/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Ryszard Małachowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Daria Kozłowska

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2015r.

sprawy **R. W.**

obwinionego z art. 92a kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie

z dnia 9 września 2015r. sygn. VII W 1421/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym 30 (trzydzieści) złotych opłaty.

SSO Ryszard Małachowski

Sygn. akt. IV Ka 1671 / 15

UZASADNIENIE

R. W. został obwiniony o to, że w dniu 26 października 2014 roku, o godzinie 20:31:36, w miejscowości J. DW 107, kierując pojazdem o nr rej. (...) nie zastosował się do przepisu ograniczającego prędkość do 70km/h, jadąc z prędkością 91 km/h, to jest o czyn z art. 92a kw

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie wyrokiem z dnia 9 września 2015r., sygn. VII W 1421 / 15, uznał R. W. za winnego popełniania zarzucanego mu czynu to jest czynu z art. 92a kw i za to wykroczenie na podstawie art.92a kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 złotych.

Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, art. 118 § 1 kpw oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania, w tym zryczałtowane wydatki w kwocie 100 złotych i opłatę w kwocie 30 złotych.

Apelację od tego wyroku wniósł obwiniony R. W..

Zaskarżając wyrok w całości skarżący orzeczeniu temu zarzucił:

1. naruszenie przepisu postępowania mającego wpływ na jego treść, a mianowicie art. 5 § 1 pkt 9 kpw, poprzez uznanie obwinionego (...) za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu, mimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela;

2. naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, poczynienie ustaleń dowolnych i sprzecznych z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym oraz naruszenie zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego w ocenie dowodów, które miały wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:

- art. 5 § 1 i 2 kpk, poprzez błędne przyjęcie przez Sąd, iż przeprowadzone w sprawie dowody uzasadniały ustalenie, iż obwiniony swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję czynu z art. „ 92 § 1 ” kw,

- art. 7 kpk, poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów i błędne przyjęcie przez Sąd, iż obwiniony dopuścił się zarzuczonego mu czynu, gdy tymczasem wyjaśnienia obwinionego wskazują, na to, że nie prowadził pojazdu w miejscowości i dacie przypisanej obwinionemu, a tym samym nie mógł przekroczyć dopuszczalnej prędkości;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, a mianowicie, że obwiniony prowadził pojazd w miejscu i dacie przypisanej obwinionemu, a tym samym przekroczył dopuszczalną prędkość, podczas gdy obwiniony nie prowadził pojazdu w miejscu i dacie przypisanej obwinionemu, a tym samym nie mógł przekroczyć dopuszczalnej prędkości;

4. przy ustalaniu przez sąd „ apelacyjny ”, że obwiniony prowadził pojazd w miejscu i dacie przypisanej obwinionemu, a tym samym przekroczył dopuszczalną prędkość; przyjęcie, iż należy obwinionemu wymierzyć karę łagodniejszą w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, albowiem sąd idąc za wnioskiem straży miejskiej wymierzył obwinionemu karę najsurowszą z możliwych.

Formułując takie zarzuty obwiniony wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania przeciwko obwinionemu (...) z uwagi na istnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 104 § 1 pkt 7 kpw, a mianowicie braku skargi uprawnionego oskarżyciela, ewentualnie

2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego od zarzuczonego mu czynu z art. „ 92 § 1 ” kw, ewentualnie

3. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wymiaru kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, ewentualnie,

4. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obwinionego okazała się bezzasadna.

Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku zainicjowana bardzo niestarannie sporządzoną przez skarżącego apelacją (m. in. wskazywanie nazwiska innego obwinionego oraz innego czynu niż przypisany obwinionemu) wykazała, że Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, zebrane zaś w sprawie dowody poddał analizie i dokonał ich oceny zgodnie z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a zatem w oparciu o reguły określone w art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw. Pozwoliło to Sądowi I instancji na poczynienie niewadliwych ustaleń faktycznych i doprowadziło do wydania prawidłowego rozstrzygnięcia co do sprawstwa i winy obwinionego w zakresie przypisanego mu wykroczenia kwalifikowanego z art. 92a kw.

Odnosząc się do zarzutów apelacyjnych w pierwszej kolejności Sąd Okręgowy rozważył kwestię zgodności z prawem instalacji i eksploatacji przez Straż Miejską w K. stacjonarnego fotoradaru w pasie drogowym drogi wojewódzkiej (...), w miejscowości J.. Kwestionowanie bowiem prawa Straży Miejskiej do prowadzenia w takiej formie kontroli przestrzegania przez kierujących przepisów ruchu drogowego, stanowi podstawę sformułowania przez obwinionego zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji przepisów procesowych generujących bezwzględną przesłankę odwoławczą z art. 104 § 1 pkt 7 kpw w zw. z art. 5 § 1 pkt 9 kpw. Jednakże argumentacja obwinionego na wsparcie takiego zarzutu, aczkolwiek zrozumiała ze względu na wielość zmian odnoszących się do uprawnień straży gminnych i użytkowania przez nie fotoradarów, nie może być przekonywująca. Nie uwzględnia bowiem dostatecznie szczegółowo przepisów ustawy z dnia 29 października 2010r. (Dz. U. , nr 225, poz. 1466) nowelizującej Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie ich treścią, jak to doprecyzowuje Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 maja 2014r., III KK 393 / 13: „ straże gminne (miejskie) nie utraciły uprawnień do korzystania z dotychczas posiadanych urządzeń rejestrujących mających charakter stacjonarny, z tym, że pod warunkiem przekazania Generalnemu Inspektorowi (...) w terminie określonym przez art. 10 tej ustawy wykazów wskazanych w pkt 3 tego przepisu oraz że są one również obecnie uprawnione do instalowania takich urządzeń i korzystania z nich, ale jedynie za zgodą tego Inspektora i tylko przy spełnieniu powyższych warunków straże te mogą, w razie ujawnienia tym urządzeniem wykroczenia z zakresu naruszenia przepisów ruchu drogowego, być uznane za uprawnionego oskarżyciela publicznego w rozumieniu art. 17 § 3 k.p.s.w. ” (OSNKW 2014 / 10 / 77). Ponieważ w postępowaniu pierwszoinstancyjnym nie sprawdzono, czy opisany wyżej fotoradar funkcjonuje zgodnie ze wskazanymi w powołanej noweli warunkami, Sąd Okręgowy zwrócił się w tej sprawie do Straży Miejskiej w K., a po otrzymaniu odpowiedzi, na rozprawie apelacyjnej ujawnił pismo Głównego Inspektora Transportu Drogowego z dnia 10 listopada 2012r., (...). (...). (...), którym wyraża on zgodę na instalację stacjonarnego urządzenia rejestrującego w pasie drogowym drogi wojewódzkiej nr (...), na km 16+240, w miejscowości J., umożliwiającego ujawnianie naruszeń przepisów ruchu drogowego polegających na niestosowaniu się przez kierujących pojazdami, do obowiązujących ograniczeń prędkości. Ustawiony następnie zgodnie z warunkami określonymi ustawą fotoradar posiadał również ważne świadectwo legalizacji wystawione przez Dyrektora Okręgowego Urzędu Miar w W.. Ostatnie takie świadectwo legalizacji ponownie wystawione zostało w dniu 5 lutego 2015r. z ważnością do dnia 29 lutego 2016r. (k. 23). Nie budzi zatem żadnych wątpliwości, że Straż Miejska w k. (...) była uprawnionym podmiotem zarówno do kontroli przestrzegania ograniczenia prędkości, jak też kierowania wniosków o ukaranie kierowców, którzy nie stosowali się do tych ograniczeń.

Kolejne zarzuty sformułowane w apelacji mimo ich wielości sprowadzają się do zakwestionowanie oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji oraz poczynionych w oparciu o tak ocenione dowody ustaleń faktycznych. W tym zakresie Sąd odwoławczy - wbrew stanowisku skarżącego - stwierdził, że obwiniony w istocie nie prezentuje żadnych argumentów, które podważyłyby logikę wywodów Sąd meriti oraz sprzeczność jego ocen z wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Wszak w tej sprawie jej istotą było stwierdzenie, czy obwiniony jest kierowcą zarejestrowanym przez fotoradar oraz, czy kierując pojazdem przekroczył on dopuszczalną na danym odcinku drogi prędkość. Jeżeli chodzi o kwestię rozpoznania obwinionego na załączonym do wniosku zdjęciu, to w żadnym ze swoich pism kierowanych w przedmiotowej sprawie, R. W. nie zaprzeczył, że to nie jego podobizna jest na zdjęciu z fotoradaru. Oczywiście podobieństwo udostępnionego przez Prezydenta Miasta S. i załączonego do akt zdjęcia obwinionego (k. 17), takie rozpoznanie jedynie potwierdza, a w zestawieniu z faktem, że kierujący porusza się samochodem zarejestrowanym na obwinionego, prawidłowym czyni ustalenie Sądu Rejonowego, że kierującym samochodem m – ki O. nr rej. (...), w dniu 26 października 2014r., o godzinie 20:31, na drodze wojewódzkiej (...), w miejscowości J., był obwiniony R. W..

Przy takich ustaleniach faktycznych bezprzedmiotowe są zarzuty skarżącego związane z wzywaniem go do wskazania osoby, której powierzył swój samochód w dacie zdarzenia. Przedmiotem osądu w badanej sprawie nie jest bowiem zachowanie R. W. wypełniające znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 kw (ani też art. 92 § 1 kw – jak wskazuje skarżący w apelacji), ale zarzucone mu wykroczenie z art. 92a kw, polegające na niestosowaniu się do ograniczenia prędkości. Jak wyżej wskazano prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy, że to R. W. jadąc samochodem zarejestrowanym przez fotoradar,

przekroczył dopuszczalną administracyjnie prędkość w terenie zabudowanym o 21 km/h. Tym samym zasadnie Sąd Rejonowy przypisał obwinionemu sprawstwo tego czynu.

Przechodząc do kwestii rozstrzygnięcia o karze i zarzutu skarżącego w tym zakresie, w ocenie Sądu drugiej instancji, przy uwzględnieniu istniejących w sprawie okoliczności, w tym statusu zawodowego i majątkowego skarżącego, orzeczona wobec R. W. kara grzywny nie tylko nie razi niewspółmiernością, ale musi być oceniona, z obiektywnego punktu widzenia, wręcz jako bardzo łagodna, a nawet symboliczna. Jej wymiar należy przy tym uwzględnić charakter przypisanego obwinionemu wykroczenia, jak i jego sylwetkę oraz dotychczasowy nienaganny tryb życia.

Nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia apelacji, stosownie do treści art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

W przedmiocie kosztów sądowych rozstrzygnięto w oparciu o przepisy art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw, a opłatę wymierzono na podstawie art.

3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U., nr 49 z 1983r., poz. 223 z późn. zm.), nie znajdując podstaw do zwolnienia obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa tych należności.

SSO Ryszard Małachowski